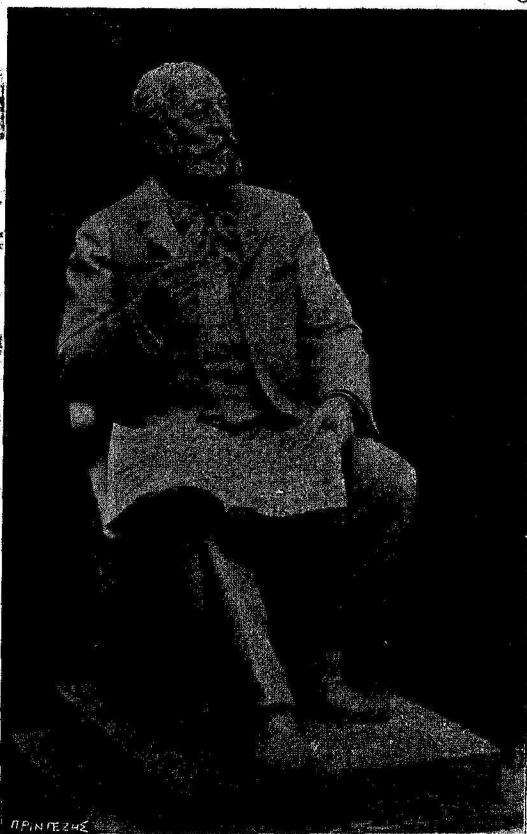




Ο μουσουργός ΚΑΜΙΛΛΟΣ SAINT SAENS

"Εργον τοῦ Marquiste

(Salon τῶν Παρισίων).

ΤΟ ΑΣΜΑ ΣΟΥ

Τῇ Κε Μαρίε Μαρφερράτου

Μέο' ε' τ' ἀσημένια κύματα τῆς μαγικῆς φωνῆς σου
Πλέει ἡ ψυχὴ μου εὐτυχῆς! Καὶ πλέει μαγεμένη
Σὲ πράσινες ἀκρογυαλιές, ὅπου σιγὰ τὸ κύμα
Φιλεῖ τὰ πόδια λουλουδιῶν, λούζει τὰς ρίζες δένδρων
Ποῦ δένονται οἱ κλώνοι των μ' ἀγοάμπηδες βλαστάρια,
Χλωρὰ φρεσιόνια γίνονται καὶ ἀνθοστολισμένα,
"Ὅπου ἀηδόνια κρύβονται καὶ γλυκοκελαϊδοῦν,
'Ενῶ γελᾷ σιγὰ—σιγὰ τὸ κύμα καὶ φλοισβίζει.
Μέο' ε' τ' ἀσημένια κύματα τῆς μαγικῆς φωνῆς σου
Πλέει ἡ ψυχὴ μου εὐτυχῆς! Πλέει μακρὰν καὶ πέραν,
Βαθεῖα—βαθεῖα, ὅπου αὐγὴ ροδίζει κόσμος ἀγάπης
Καὶ χύνει τριαντάφυλλα, χίλια λουλούδια χύνει
Καὶ κολυμβᾷ σὲ εὐωδιές ἡ οἰκουμένη ὅλη.
Μέσα ε' τὰ τριαντάφυλλα ναρκώνεται ἡ ψυχὴ μου
"Ενα ἀεράκι ἀπαλὸ τριγύρω μου γυρίζει
Τὸ φλογισμένο μέτωπο μ' ἀχνὰ φτερὰ χαυδεύει
Κ' ἐνῶ τὴν λαύρα τὴν κρυφὴ μὲ δρόσο βαλθαμόνει,
'Ανάλαφρα κρυφομιλεῖ καὶ γλυκομιθυρίζει :
« Ἴδου ἡ εὐτυχία σου, ἀγνή, ἀγνή εὐτυχία!... »
Καὶ τότε ὅλα τὰ ὄνειρα, αἱ ἄφθαστες ἐλπίδες
Νεράιδες ποῦ χαμογελοῦν καὶ χάνονται σὰν ὕψη
Βλέπω σιμά μου ν' ἄρχονται ἐδῶ στὴ γῆ ποῦ φάλλεις!
Μέο' ε' τ' ἀσημένια κύματα τῆς μαγικῆς φωνῆς σου
Πλέει ἡ ψυχὴ μου εὐτυχῆς! Καὶ θέλω νὰ ἐρωτήσω
Δὲν εἶναι αὐτὸ Παράδεισος, 'Εδὲμ αὐτὸ δὲν εἶναι :
'Αγγελικάμωτο κορμί μ' ἀγγέλου μελωδία.

ΟΙΝΕΥΣ

◀ KOKKINO ΣΑΒΑΝΟ ▶

Στὴν Lalo



ΜΟΡΦΟ, ὡμορφο καὶ κόκκινο
στὰ βάθη τοῦ νοῦ
μου διαγράφεται ἓνα ὄνειρο!

Μέο' ἀπὸ τῆ ψυχῆ
μου ἀναίθαινει, ὁλοένα
ἀνεδαίνει καὶ πλέκεται
γύρω στὸ κορμί μου
σὰν κισσὸς ἐπὶ πόθος τοῦ
πόνου!

'Εδίψασεν ἡ ψυχὴ
μου τὴν ἡδονὴ ποῦ σκοτώνει!

Φιλιά ποῦ κλειοῦνε μέσα στὴ γλύκα τους τὸ θάνατο
ἐδίψασαν τὰ χεῖλη μου!

Καινούργια ἀγάπη ἐκφυλὴ, παράξενη ἔργομαι
ἀποσταμένος νὰ ζητήσω ἀπὸ τὰ χεῖλη σου.

Λευκὴ καὶ Κόκκινη!... Τοῦ Πόνου τὴν ἀγάπη!
Τὸ ὡμορφο ὄνειρό μου ριζώνει μέσα μου, σφιχ-

ταγκαλιάζει σὰν ὄφρις τὴ ψυχὴ μου καὶ μεγαλώνει
ὁλοένα μεγαλώνει...

Νὰ σὲ πάρω μαζί μου στ' ὄνειρομένο σπιτάκι
τῆς ἀκρογυαλιᾶς — "Ἀνθὴ λεμονιάς νὰ στολίσουν
τὰ μέτωπά μας — Νυφοῦλα καμαρωμένη νὰ φύγῃς
ἀπὸ τῆς μάνας σου τὴν ἀγκαλιά... Μὰ νυφοῦλα
νὰ μείνῃς καὶ στὴ δική μου!

Ἡ παρθενιὰ αἰώνια νὰ στολίσῃ τὸ μέτωπό σου!
'Ολόλευκα τὰ κρῖνα νὰ ζηλεύουν τὴν ἀγνότητα
τοῦ κορμιοῦ σου.

Λευκὰ τραγούδια νὰ σοῦ ψάλλῃ ἡ ἀγάπη μου
καὶ τὰ λόγια μου σὰ φύλλα βόδων μαθημένα νὰ
χύνονται στὰ πόδια σου!

Ὁ πόθος ποῦ θὰ διαβαίνει βαρὺς, πύρινος ἀπάνω
ἀπὸ τὸ κορμί μας, σὰν τὸ αἷμα κόκκινος νὰ μὴ λε-
ρώσῃ ποτὲ τὴ λευκότητα τῆς ψυχῆς σου!

Αἰώνια θάνε ἡ ἀγάπη μου!

Θὰ τρέφεται ἀπὸ τὸ πόθος—'Ἡ ἐπιθυμία θὰ τὴν
θερμαίνει.

Ὁ πέπλος τῶν ὀνείρων θὰ τὴν σκεπάζῃ — Τὰ
θελγητρά τ' ἀγνώστου θὰ τὴν ἐλκύουν.

Αιώνια θάνε ἡ ἀγάπη μας !
 Λευκή καὶ κόκκινη !
 Ὁ φόβος τοῦ κόρου—ὁ θάνατος τῆς ἀγάπης—
 δὲν θὰ ταράξῃ ποτὲ τὴν ἀρμονία τῶν φιλιῶν μας,
 δὲν θὰ παγώσῃ ποτὲ τὴ λάβα τῆς ἀγάπης μας !
 Θάλασσα ἀπέραντος ἡ ἀγάπη μου καὶ τὰ φιλιὰ
 μου κύματά της, ποῦ θ' ἄρχονται πότε ἀπαλὰ ἀπαλὰ
 νὰ σοῦ φιλοῦν τὰ πόδια καὶ νὰ σου ψάλλουνε γλυκὰ
 τ' ἄπειρα κάλλη τ' ἀμύθητα πλούτη, ποῦ θὰν κρυμ-
 μένα στὰ στήθεια τῆς μάνας της—καὶ πότε πάλι
 θὰ ξεσποῦν ἀπάνω σου μὲ μάνητα ἀφρισμένα νὰ τοῦ
 μοιρολογοῦν τὸ πόνου τῆς ἀγάπης ποῦ τὰ γέννησε !
 Θάμεθα μόνοι, ὀλομόναχοι στὸ σπιτάκι τῆς ἀκρο-
 γιλιᾶς, μόνοι μὲ τὰ φιλιὰ μας.
 Καὶ θὰ καίνε τὰ χεῖλῃ σου.
 Καὶ τὰ φιλιὰ σου θὰ μοῦ καίνε τὰ χεῖλῃ !
 Καὶ πόθοι ἀνήμεροι θὰ κυκλώνουν τῆς καρδιᾶς
 μας. Ἐπιθυμιᾶς πύρινες θὰ φλογίζουν τὰ κορμιά μας.
 Ὀρμητικὸ τὸ αἶμα μας θὰ χύνεται στῆς φλέ-
 βες μας.
 Φλόγες θὰ κυκλοφοροῦν στῆς φλέβες μας ! . . .
 Τὰ λευκά μου τραγούδια—θὰ γίνονται κόκκινα.
 Κόκκινοι πόθοι θ' ἀκολουθαίουν στὴ ψυχὴ μας ! . . .
 Μὰ ἡ Ἀγάπη, ἄπονη, ζηλιάρα θὰ παραστένει
 πάντα κοντὰ μας, νὰ μᾶς θυμίζει ἀδιάκοπα τὸν ὄρ-
 νο μας. Τὸ θάνατο θὰ μᾶς θυμίζει !
 Τὸ θάνατο ποῦ θὰ ὀρκισθοῦμε, γιὰ τιμωρία, στὰ
 κορμιά μας νὰ δώσουμε, ἂν παύσωμεν αἰώνια τοῦ
 βωμοῦ της καὶ τοῦ πόνου νάμεθα μύσται.
 Θυσία μεγαλόπρεπη στὸ βωμὸ της νὰ προσφέρουμε
 κάθε μέρα τὴν ἡδονὴ καὶ τὸ πόθο ! . . .
 Καὶ τὸ κόκκινο ὄνειρό μου μεγαλώνει, ὀλοένα με-
 γαλώνει . . .
 Ἡ ὁδὸν τοῦ πόθου σφιχτοδένει τὴ ψυχὴ μου.
 Σέρνομαι στὴν ἡδονὴ τοῦ πόνου ὅπως τὸ ποτάμι
 σέρνεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γιालοῦ.
 Κύματα πόθων ἀνεβαίνουν καὶ πνίγουν τὴ ψυχὴ
 μου ! Ἡ γλύκα τοῦ θανάτου χύνεται στὸ αἶμα μου !
 Ἡ προαίσθησις τῆς ἡδονῆς τοῦ πόνου λυγίζει
 τὰ γόνατά μου !
 Ἀνατριχίλες κρυφὰς περνῶν τῆς σάρκας μου !

Ἐνα μαχαίρακι δίκοπο νικέλιο, σὰν στιλέτο,
 ὡμορφο καὶ γυμνὸ θὰ βρίσκεται πάντοτε κατ' ἀπὸ
 τὸ προσκέφαλο ποῦ θ' ἀναπαύεται παρθενικό, ὡμορφο
 τὸ κεφάλι σου, μὰ μόνο :

Τὸ φυλαχτὸ τῆς ἀγάπης μας !

Κι' ἂν κάπου τὰ ἡλιοχαράματα, νικημένοι ἀπὸ
 τὴν ἀκράτητῃ ὀρμὴ τῶν πόθων καὶ τῶν ὀργασμῶν,
 βρεθοῦμε ἀγκαλιασμένοι σὲ παναρμόνιο ἀγκάλιασμα
 δὲν ἔχω παρὰ νὰ ξεπλώσω τὸ χέρι μου κάτω ἀπὸ
 τὸ μαξιλάρι σου . . .

Κοιμμένο, ἐξηντημένο, γυμνὸ, πανῶριο τὸ κορμί
 σου θάνε ξεπλωμένο στὰ γόνατά μου.

Τὰ ὡμορφα μάτια σου θάνε κλεισμένα ἐλαφρὰ
 ἐλαφρὰ γύρω των μαῦρος κύκλος θὰ τὰ σκιάζει.

Τὰ χεῖλῃ σου χλωμά, κατάχλωμα, στεγνά ἀπὸ
 τὰ φιλιὰ τῆς νύχτας θάνε μισανοιγμένα σὰ νὰ γυ-
 ρεῦνουν κι' ἄλλα φιλιὰ, ἀκούραστα ἀπὸ φιλιὰ !

Θὰ νοιώσῃ τὸ κίνημά μου τὸ κορμί σου !

Θὰ τιναχθῇ ὅλο τὸ κορμί σου στὴν ἰδέα τοῦ θα-
 νάτου.

Τὰ κατάσπρα χέρια σου μὲ τὰ κρινένια δάκτυλα
 θὰ πλεχτοῦν γύρω στὸ λαιμό μου !

Τρομασμένα τὰ λιγωμένα μάτια σου θὰ στηλω-
 θοῦν στὴ μορφή μου μὲ κάποια ἀόριστη ζωῆς ἐλπίδα.

Μὰ ἡ χλωμάδα τοῦ θανάτου θάνε χυμένη στὸ
 πρόσωπό μου. Σπασμωδικὰ τὰ δάχτυλά μου θὰ
 σφίγγουν τὸ μαχαίρι.

Τὰ χεῖλῃ σου ! κλειστὰ τὰ χεῖλῃ σου θὰ μοῦ ζω-
 γραφίζουν μὲ κόκκινα, κατακόκκινα χρώματα τὴν
 ὡμορφάδα τῆς ζωῆς. Κουλουριασμένο τὸ κορμί σου
 ἀπάνω μου θὰ μοῦ ψάλλῃ τ' ἀπύκρυφα κάλλη τῆς
 ἡδονῆς, τῶν πόθων τὸ ἀσύλληπτον θέλητρον. Ὅλα
 σου, ὅλα σου θὰ μοῦ λένε νὰ ζήσω ! Ὅλα σου, ὅλα
 σου θὰ τονίζουν σὲ παναρμόνιο ἤχο τὸν ὕμνο τὸν
 πανῶριο τῆς ζωῆς.

Μὰ ζηλιάρα, ἄπονη ἡ Ἀγάπη θὰ ζητᾷ τὴ θυ-
 σία της καὶ σιγὰ θὰ μᾶς ψάλλουν μὲ Σειρή-
 νος φωνὴ τῆς ἡδονῆς τοῦ πόνου τὸ ἀφάνταστο θέλ-
 γητρο, τοῦ θανάτου τὸν ἀθάνατο ὕμνο ! . . . Καί...
 χλωμός, κατάχλωμος θὰ σκύψω ἀπάνω σου, τὰ χεῖ-
 λῃ μου θὰ κολληθοῦν μὲ τὰ δικά σου ἀπότομα.
 Μὰ τὰ σπασμωδικὰ κλεισμένα δάχτυλά μου δὲν θ'
 ἀνοιχτοῦνε... Καί...

Τὸ αἶμα σου κόκκινο καὶ γοργὸ θὰ βάψῃ τὰ πάλ-
 λευκα σεντόνια τοῦ κρεββατιοῦ ! . . .

Τὸ αἶμα μου θὰ σμίξῃ μὲ τὸ δικό σου, θὰ πλημ-
 μύριστῃ τὸ κρεβάτι.

Πορφύρα θὰ γίνουν τὰ σεντόνια !

Πορφύρα μεγαλόπρεπη τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγάπης !
 Τίποτε δὲν θάνε στὸ κόσμῳ κόκκινο σὰν τὴν πορ-
 φύρα ποῦ θὰ μᾶς σκεπάζῃ ! . . .

Κόκκινο σάβανο ! . . .

TAKHE



Ἑλένης Γεωργαντῇ

Τὸ μυστικὸ
 Salon τῶν Παρισίων